

elsitus minno järe: agga teie surustate, ja taahate Ecotust minno vasto selges teha. Siis olgo teile nüüd teada, et Jummal on mind ärrarikfunud, temma on mo Õlu minno peält ärrakõtnud, ja omma Lihha siutnud põlema mo vasto; mo Mennad on ta kaugele minnuist ärrasaatnud, ja mo Tuttavad en mind ärraunusutanud; ned, kes mo Majas Ussfet, ja mo Ummardaiad, arivavad mind võõraks, ja omma Eulfast yean ma allandikult valuma omma Suga. Mo Baik on voodraks sanud mo Naesele, ja mul on halle Meel mo libhoste laste pärast. (§ 342.)

S. 368. Mo Luud en mo nahha ja Lihha filges sinni, mo Merud lõpperad ärra mo Gussifondas. Eepärrast heitke Armo, heitke Armo mo peale, teie mo EdBrad, fest Jummalaka Rassi en minnuise puutnud; misspärrast ajate teie mind ta tulla! Kes teets nüüd, et mo Kõnned saaksid

sid ülleskriotud Namatusse, ehk iggarvest Kirvvide sisste rajutud; fest wata, „ma tean, et mo Lummastaja ellab, ja temma „jääb vimaks Põrmo peale seisma. Ehk „fül Ussfid mo Nahhaga sedda Lihha sawad „ärrakorinud, süski saan ma emma Lihha „sees Jummalat nähha; sedda miuna saan „enmesele nähha, ja minno Silnad sawad „tedda watada, ja mitte üks voodras.“ Agga teie, kartke Mööga eest, fest tulline Lihha tulled keige üllekohto peale, mis Mööga väär on.

S. 369. Keik Jjobi kallid Gannad said ilmaneego räkitud selšammal Ajal, fest Gošvar. Maama Maalt hakkas ueste Jjobile tunnistama, et Jummal ühhe Waggale fogoniiste mitte niisugust Risti sun Ma veäl ei woiks peale panna, vaid et Jjob paljo Dälast ja üllekohtut peaks ollema teinud, et temmale Jummalast sesuggune Waen eki läkititud (S. 359.)